

- 3) Moet artikel 138, lid 2, onder a), van richtlijn 2006/112 aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat betaling van btw van de leverancier van een nieuw vervoermiddel wordt verlangd in een situatie waarin niet is komen vast te staan of de regeling voor inschrijving voor toerisme heeft opgehouden te gelden op een van de wijzen als voorzien in de artikelen 11 en 15 van Spaans Real Decreto 1571/1993, en evenmin of als gevolg van het feit dat die regeling niet meer geldt btw is betaald of zal worden betaald?
- 4) Moeten artikel 138, [lid 2], onder a), van richtlijn 2006/112 en de beginselen van rechtszekerheid, evenredigheid en bescherming van het gewettigd vertrouwen aldus worden uitgelegd dat zij eraan in de weg staan dat betaling van btw van de leverancier van een naar een andere lidstaat verzonden nieuw vervoermiddel wordt verlangd in een situatie waarin:
- de verwerver vóór de verzending tegenover de leverancier heeft verklaard in de lidstaat van bestemming zijn verblijfplaats te hebben en daarbij een document heeft overgelegd waaruit blijkt dat hem in die lidstaat een identiteitsnummer als vreemdeling is toegekend, waarin een andere verblijfplaats in die laatste lidstaat was opgegeven dan de verblijfplaats die de verwerver beweert te hebben;
 - de verwerver de leverancier nadien documenten heeft verstrekt waaruit blijkt dat het verworven vervoermiddel in de lidstaat van bestemming aan een technische keuring is onderworpen en dat er daar een inschrijving voor toerisme voor is toegekend;
 - niet is aangetoond dat de leverancier met de verwerver heeft samengespannen om betaling van btw te vermijden;
 - de douanediens ten bezwaare hebben gemaakt tegen nietigverklaring van de douaneverklaring voor het voertuig op basis van documenten die de leverancier in zijn bezit had?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Stralsund (Duitsland) op 18 januari 2016 — Hanse Yachts AG/Port D'Hiver Yachting SARL, Société Maritime Côte D'Azur, Compagnie Generali IARD SA

(Zaak C-29/16)

(2016/C 136/15)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landgericht Stralsund

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Hanse Yachts AG

Verwerende partijen: Port D'Hiver Yachting SARL, Société Maritime Côte D'Azur, Compagnie Generali IARD SA

Prejudiciële vraag

Wanneer het procesrecht in een lidstaat voorziet in een zelfstandige bewijsprocedure, waarbij op bevel van het gerecht een beroep wordt gedaan op een deskundige (hier: de „expertise judiciaire” uit het Franse recht), en wanneer in deze lidstaat een dergelijke zelfstandige bewijsprocedure wordt uitgevoerd en aansluitend in dezelfde lidstaat op grond van het resultaat van de zelfstandige bewijsprocedure een beroep in rechte tussen dezelfde partijen wordt ingesteld:

Is in dat geval het stuk waarbij de zelfstandige bewijsprocedure is ingeleid al een „stuk dat het geding inleidt of een gelijkwaardig stuk” in de zin van artikel 30, punt 1, van verordening (EG) nr. 44/2001 ⁽¹⁾? Of moet pas het stuk waarbij het beroep in rechte is ingeleid worden aangemerkt als „stuk dat het geding inleidt of een gelijkwaardig stuk”?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB 2001, L 12, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad van State (Nederland) op 18 januari 2016 — Visser Vastgoed Beleggingen BV tegen Raad van de gemeente Appingedam

(Zaak C-31/16)

(2016/C 136/16)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Visser Vastgoed Beleggingen BV

Verweerder: Raad van de gemeente Appingedam

Prejudiciële vragen

- 1) Dient het begrip „dienst” in artikel 4, onder 1, van de Dienstenrichtlijn ⁽¹⁾ aldus te worden uitgelegd dat detailhandel die bestaat uit de verkoop van goederen, zoals schoenen en kleding, aan consumenten, een dienst is waarop de bepalingen van de Dienstenrichtlijn van toepassing zijn op grond van artikel 2, eerste lid, van deze richtlijn?
- 2) De regeling als bedoeld onder 8 strekt ertoe vanwege behoud van de leefbaarheid van het stadscentrum en ter voorkoming van leegstand in binnenstedelijk gebied bepaalde vormen van detailhandel, zoals de verkoop van schoenen en kleding, in gebied buiten het stadscentrum niet mogelijk te maken. Valt een voorschrift houdende een zodanige regeling, gelet op overweging 9 van de Dienstenrichtlijn, buiten de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn, omdat dergelijke voorschriften beschouwd moeten worden als „voorschriften inzake ruimtelijke ordening [...] die de dienstenactiviteit niet specifiek regelen of daarop specifiek van invloed zijn, maar die de dienstverrichters bij de uitvoering van hun economische activiteit in acht dienen te nemen op dezelfde wijze als natuurlijke personen die als particulier handelen”?
- 3) Is voor het aannemen van een grensoverschrijdende situatie voldoende dat geenszins kan worden uitgesloten dat een detailhandelsbedrijf uit een andere lidstaat zich ter plaatse zou kunnen vestigen dan wel dat afnemers van het detailhandelsbedrijf afkomstig zouden kunnen zijn uit een andere lidstaat, of dienen daarvoor daadwerkelijk aanwijzingen te bestaan?
- 4) Is Hoofdstuk III (vrijheid van vestiging) van de Dienstenrichtlijn van toepassing op zuiver interne situaties of geldt bij de beoordeling van de vraag of dit hoofdstuk van toepassing is de rechtspraak van het Hof inzake de verdragsbepalingen over de vrijheid van vestiging en het vrij verkeer van diensten in zuiver interne situaties?
- 5) a) Valt een in een bestemmingsplan opgenomen regeling als bedoeld onder 8 onder de reikwijdte van het begrip „eis” als bedoeld in artikel 4, onder 7, en artikel 14, aanhef en onder 5, van de Dienstenrichtlijn, en niet onder de reikwijdte van het begrip „vergunningstelsel” als bedoeld in artikel 4, onder 6, en de artikelen 9 en 10 van de Dienstenrichtlijn?